

Nr 94.

Av herr **Lundén**, om rätt för vägdistrikt att till vägs underhåll utan ersättning taga sand m. m. å skogsmark till ecklesiastik jord.

I väglagens 33 § första stycket stadgas: "Å kronans allmänning må sand, grus eller sten till vägs underhåll utan ersättning tagas efter vederbörande skogstjänstemans anvisning."

Det synes mig, att liknande bestämmelse borde bli gällande även å skogsmark till ecklesiastikt hemman, åtminstone till förmån för vägdistrikt, som övertagit väghållningen av distriktets samtliga vägar. Den jämförelsevis ringa inkomst, som kyrkofonden skulle gå miste om genom en dylik bestämmelse, torde nämnda fond utan svårighet kunna bära. Givet är att växande skog å ifrågakommet område skulle, liksom nu är fallet å kronans mark, ersättas.

Ofta uppstå svårigheter för ett vägdistrikt att inom rimlig tid och till pris i förhållande till värdet erhålla rätt till grustag på sådan jord.

De många myndigheter, länsstyrelse, domkapitel, kyrkoråd och kyrkostämman samt pastor och boställsnämndens ordförande, som för närvarande skola höras och bland vilka olika uppfattning om pris ofta gör sig gällande, och den tidsutdräkt av kanske ett par år, som härigenom understundom föranledes, innan klart beslut föreligger i ärendet, gör det nödigt, synes mig, att bestämmelser liknande dem om kronans jord införas med ordföranden i boställsnämnden som anvisande person.

Jag hemställer alltså,

att riksdagen för sin del måtte besluta införa lagbestämmelse, att vägdistrikt för vägunderhåll inom distriktet må, utan ersättning och efter anvisning av boställsnämndens ordförande, taga sand, grus och sten å skogsmark till ecklesiastik jord.

Stockholm den 19 januari 1932.

A. W. Lundén.